

松本情張

Éjféli
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

松本
情張

Macumoto Szeicso, a mai japán irodalom egyik kiváló alakja 1910-ben született. Iskolai elvégzése után, 13 éves korától mint segédmunkás dolgozott, 18 éves korában nyomdász lett. Belépett az Irodalombarátok Társaságába, sokat olvasta a kommunista párt Forradalmi Zászló című folyóiratát, emiatt a rendőrség 1929-ben bebörtönözte. Kiszabadulása után több nyomdában dolgozott, míg végre 1937-ben az Aszahi Simbun lapvállalathoz került mint grafikus.

1950-ben a Sukan Aszahi című hetilap irodalmi pályázatán „Szaigo pénze” című történelmi elbeszéléssel első díjat nyert. Ez népszerűvé tette. Számos történelmi elbeszélést írt, és 1953-ban elnyerte a legnagyobb japán irodalmi kitüntetését, az „Akutagava-díjat”. 1956-ban kivált az Aszahi Simbuntól és azóta, mint író dolgozik. Első bűnügyi regénye a „Harikomí” (Rendőrkordon) egy ginza kereskedő meggyilkolásáról szóló újsághír alapján készült. „Kao” (Az arc) című regényével 1957-ben a japán bűnügyi regények nagydíját nyerte el. Eddig legnépszerűbb bűnügyi regénye a „Ten to szen” (Pont és vonás) Japánban 17 kiadást ért meg. A rádió és televízió is bemutatta és öt nyelvre fordították le. „Éjféli telefon” című kisregénye, melynek folytatásos közlését megkezdjük, az első, magyar nyelven megjelenő írása.

Takahasi Aszako, a tokiói Y. hírlapvállalat telefonközpontjában ezen az éjszakán harmadmagával dolgozott.

Ilyenkor, 11 óra után már csak ő tartott ügyeletet, két

társa pihent. A csendesforgalmú éjszakai órákban óránként váltották egymást, így több idejük jutott a pihenésre.

Aszako asszony a kapcsolótábla előtt ülve olvasott. Még harminc perce volt hátra, amikor felkeltheti váltótársát, aki a szomszédos kis szobában, a földreterített derékaljon aludt.

Nagyon érdekes könyvet olvasott. „30 perc alatt még 10 oldalt olvashatok!” — gondolta, de ekkor egy városi hívás érkezett. Aszako felpillantott könyvéből.

— Kérem a helyi rovatot! — szólt a hívó. Aszako felismerte a hangját és rögtön kapcsolt:

— Halló... Nakamura úr keresi! — jelentette az álmos hangon jelentkező Isikavának, átadta a vonalat és újra belemerült regénye olvasásába.

A beszélgetést hamar befejezték.

Aszako alig haladt két oldalt, amikor felvillant az házi hívást jelző piros lámpa.

— Halló!... Kérem, hívja fel nekem Akahosi Makio úr lakását... Akahosi Makio urat, a Tokiói Egyetemről...

— Értettem!

Felismerte a beszélőt, anélkül, hogy visszakérdezte volna. Isigava Hiroshi volt, a helyi rovat helyettes vezetője, akinek előző álmos hangja teljesen felélénkült.

Aszako a vállalat majdnem minden alkalmazottját hangjáról ismerte, pedig mintegy háromszázan voltak. A telefonkezelőknek általában jó a hallásuk, de Aszakót kollégái különösen dicsérték kifinomult hallása és jó emlékezőtehetsége miatt. Ha egy hangot kétszer-háromszor hallott, már felismerte. „Ugye X. Y. úr?” — kérdezte udvariasan, ha az illető neve említése nélkül jelentkezett. Akik csak

ritkán hívták a központot, mindig meglepődtek: „Honnan ismer engem?” — csodálkoztak.

Ez azonban a vállalati kollégáknak kissé kellemetlen volt, mert a telefonkezelők a városból jövő női hangokat is jól ismerték.

— „A” úr barátnője, „H” kisasszony, kissé az orrán át beszél. „B” úr barátnője, „I” kisasszony ma ideges. — A barátnőktől kezdve, a barátnőknek nem nevezhető, kölcsönpénzüket sürgető bárlányokig, mindenkiről tudtak. Természetesen mások előtt ilyen dolgokról nem beszéltek. Ilyen, sőt néha csípősebb megjegyzésekkel tarkították a telefonszoba néha egyhangú munkáját. Csak egymásközt suttogtak ilyen pletykákat. Ismerték a hangok tulajdonosainak legrejtettebb árnyalatait, hanglejtésükből, hangszínükből sok mindent megértettek.

Aszako a vaskos telefonkönyvben kereste az Isigava által kért címet: A... AKA... AKAHO... AKAHOSI... csúsztatva végig fúrta ujját a betűoszlopokon és hamarosan ráakadt Akahosi Makio címére:

— 42-6721 — mormolta fogai között a telefonszámot.

Tárcsázott. A hívójel zümögve bizsergette fülét a kagylón keresztül.

Tekintete önkéntelenül a faliórára tévedt. 0. óra 23 perc volt. A hívójel egyenesen bűgött a kagylóban. Aszakónak az volt az érzése, mintha egy teljesen álomba merült lakásba csengetne. „Az is időbe kerül, amíg valaki felébred és a készülékhez jön!” — gondol-

ta, és ebben a pillanatban valaki felvette a kagylót.

Később, a rendőrségi kihallgatás során Aszako azt állította, hogy a tárcsázástól a kagyló felvételéig mintegy 15 másodperc telhetett el.

— Miért nézett az órára? — kérdezték tőle.

— Mert közben az jutott eszembe, hogy milyen kellemetlen lehetett annak, akit oly későn telefonon zavarunk — válaszolta.

A kagylót valaki felemelte, de nem szólt bele azonnal.

— Halló... halló... halló... — ismételte néhányszor, mire végül választ kapott.

A kagylót az illető a fülénél tarthatta, és ez a különös, néhány másodperces hallgatás valami nyugtalanító érzést keltett Aszakóban. Végül megszólalt egy férfihang.

— Halló... ki beszél?...

— Halló... halló... Akahosi úr lakása?...

— Téves!

Úgy látszott, hogy a beszélgetés itt megszakadt, ezért Aszako kissé zavartan ismételte:

— Halló... Nem Akahosi Makio úr, a Tokiói Egyetem professzorának lakása?...

— Téves! — válaszolta a hívott nem éles, de nyers hangon.

„Oh, vajon a lakáscímet téveszthettem el, vagy rosszul tárcsáztam talán!” — villant át Aszako agyán:

— Elnézést kérek... — mondta hangosan.

— Itt a krematórium! — válaszolta az ismeretlen vastag hangon, valami különös hanghordozással.

2

„Ez hazudott!” — villant át tüstént Aszako agyán. Általában már megszokta, hogyha tévesen tárcsázott, a hívott fél, vaskos tréfát üzve vele így jelentkezett: „Itt az állami börtön!” vagy „Ez a krematórium!”, avagy „A sóhivatal beszél”, de most ez a válasz kissé bosszantotta. Visszahívta a számot:

— Elnézést kérek, lehetséges, hogy ez a krematórium?

— Téves! Késő éjjel ne zavarjanak téves hívásokkal! — válaszolta a hívott. — Ez...

Itt a vonal megszakadt. Aszakónak az volt az érzése, hogy nem a beszélő, hanem valaki más szakította félbe hirtelen a beszélgetést.

Ez a rövid szóváltás még egy percig se tartott.

Aszako úgy érezte, mint ha leforrázták volna. Még egyszer elővette a félretett telefonkönyvet és tüzetesen áttanulmányozta. Valóban tévedett. Ritkán fordult elő, de most valóban egy sorral lejjebbi számot hívott.

„Hogyan történhetett ez meg ma este?” — töprengött. „Bizonyára nagyon elterelte figyelmemet a könyv” — gondolta, miközben a helyes számon hívta Akahosi professzor lakását. Ott azonban, bár a csengetés hosszan kiment, senki se jelentkezett.

— Halló, még nem sikerült? — sürgette Isigava.

— Még nem. Éjfél van, nyilván alszanak, Nem akarunk felébredni.

— Feltétlenül hívja tovább!

(Folytatjuk)

松本情張

Éjféli
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

Japán eredetiből fordította:
Réczey Tibor

松本
情張

4

Egy év telt el.

Közben Aszako kilépett a vállalatától és összeköltözött Kotani Sigeóval. Ahogy házastársak lettek, Aszakónak egyre több lett a gondja Sigeóval. Férje ugyanis naplopó volt. Munkáját igyekezett elhanyagolni. Ha Aszako számon kérte, miért nem dolgozik, mindig a vállalati körülményekre hivatkozott.

— Eh, ez a vállalat! Nemsokára otthagynom! — hajtogatta, különösen, ha ittas volt. — Ha ezt a vállalatot otthagynom, olyat keresek, ahol többet fizetnek. — Mindig ez járt az eszében, de mindez csak üres képzelgés volt, mert megvalósítása érdekében semmit se tett. Erről azonban Aszako már csak akkor győződött meg, amikor házastársak lettek.

— Akárhová mégy, mindenütt ugyanaz a helyzet. Ne elégedetlenkedj, hanem hagyj fel azzal a mérhetetlen lustasággal! Ha becsülettel dolgozol, többet is keresel! — ösztökélte Aszako, de Sigeo ahelyett, hogy igazat adott volna neki, csak leintette:

— Te ezt nem érted! Te nem tudhatod, hogy milyenek egy férfi problémái, miközben dolgozik!

Aszako törekvése hiábavaló volt. Három hónappal később Sigeo otthagya a vállalatot.

— Mihez kezdünk? — töprengett Aszako könnyek között.

— Majd csak lesz valahogy! — biztatta Sigeo cigarettázgatva.

Nem telt el fél év, nagy nyomor szakadt rájuk. Hiába járt Sigeo naphosszat munka után, mégse talált megfelelőt. Egyszer aztán hazaállított.

— Most fordul a szerencsém! — Megismerkedtem néhány emberrel. Ezek most egy gyógyszerkereskedést alapítanak. és én is ide ruházom be a munkaerőmet!

„Munkaerő beruházás!” — ezt a fogalmat Aszako egyáltalán nem ismerte, de nem sokat gondolkodott rajta, mert látta, hogy Sigeo nap mint nap megelégedett arccal jár el otthonról. A kereskedés állítólag a Nihonbasi környékén (Tokió belvárosában. Ford.) volt, arra azonban Aszako soha nem járt.

Az első hónap végén Sigeo hazahozta a fizetését és átadta Aszakónak. A borítékon nem volt semmiféle cégjelzés, és elszámolás se volt a pénz mellett. Aszako megszokta, hogy a borítékon kívül minden fel van tüntetve, ezért egy kissé meglepődött, de annyira örült a pénznek, hogy nem is gondolt rá tovább.

Teltek a hónapok. A hazahozott bérek lassan helyreállították közöttük a békét.

„Úgy látszik, a vállalat fellendült!” — gondolta Aszako, mikor három hónap múlva Sigeo fizetését felemelték, majd a következő hónapban ismét többet hozott haza. Visszafelezték a kölcsönöket, ruha, sőt bútor is került lassan a házba.

— Aszako, mit szólnál hozzá, ha meghívnam a vállalati kollégáimat mazsongozni — állított haza egy nap Sigeo. (A mazsong kínai eredetű, népszerű négyszemélyes társasjáték. Ford.)

— Örülnék neki, de szégyellem, hogy ilyen nyomorúságos helyen fogadjuk őket.

— Ne törődj vele! — intette le Sigeo.

Aszako tehát mindent elkövetett, hogy ragyogjon a lakásuk. Ki akart tenni magáért, mert úgy gondolta, hogy fontos személyek jönnek férje vállalatától.

Másnap este három férfi állított be. Az egyik 40 éven felüli volt, a másik kettő 32–33-nak látszott. Mikor Aszako meglátta őket, csalódott. Úgy képzelte, hogy a vállalat vezető emberei lesznek, de az volt a benyomása, hogy közönséges kupecek.

A 40 év körüli férfit Kavainak hívták, a másik kettő pedig Muraoka és Hamazaki néven mutatkozott be.

— Asszonyom, bocsánat a zavarásért! — üdvözölte Kawai, mikor belépett. Kopaszodó férfi volt, kiálló arccsonttal, keskeny metszésű szemekkel és keskeny szájjal. Muraoka hosszú haja dúsan olajozva tapadt tarkójára. Hamazaki arcán virultak a borvirágok.

Kora hajnalig szórakoztak a mazsonggal. A játék kellékeit a legfiatalabb, Muraoka hozta a hátán egy zsákban.

Aszako egész éjjel virrasztott. Éjfél tájban rizzsel kínálta őket.

— Asszonyom — hajlongott a keskeny szemű Kawai kedveskedve —, ne fáradjon ennyit miattunk.

Miután elfogyasztották, behozta a teát

Mivel ekkor már 1 óra is elmúlt, Aszako arra gondolt, hogy aludni kellene. Valóban, rendkívül álmos volt, de nem jött álom a szemére. Hiába feküdt le a szomszédos kis szobában, a szórakozás lármája a csukott ajtón keresztül is áthallatszott. A négy férfi, akárhogyan is igyekezett tompítani a hangját, mivel a játék heve el-elragadta őket, hangos kiáltásaival elűzte Aszako szeméről az álmot.

— Az ördögbe is, már megint vesztettem!

— Ma nincs semmi szerencsém! — harsogták. Máskor nevetésük harsant fel vagy hangosan számoltak. A játéklapocskák koppanása is zavarta, fel-felriasztotta a szenderegőt. Aszako a fülét befogva igyekezett megszabadulni a zajtól, de nem tudta magát elaltatni, hajnalig álmatlanul hánykolódott.

5

Igy ment ez heteken át.

Aszako, mivel mást nem tehetett, tűrte, de úgy érezte, hogy valamit elhallgatnak előtte. Az igazság az volt, hogy nem ismerte a három ember, elsősorban Kawai igazi jellemét. Hiába érdeklődött Sigeótól, a férfi csak nevetett és nem szándékozott kimerítő felvilágosítást adni. Arról se beszélt, hogy mi is vállalatuk tulajdonképpen tevékenysége. Aszako, a szíve mélyén, félt is ezt Sigeótól követelni. Visszatartotta őt a munkanélküli idők súlyos emléke. A jelenlegi, viszonylag jó anyagi helyzetükben se felejtette el a múlt kudarcait. Volt egy olyan nyugtalanító érzése, hogy ha ezt a bizonytalanságot kutatja, elveszti önmagát, jelenlegi életkörülményeit. Sigeo szavainak nemigen adott hitelt, nem bízott a férjében. Már azokon az éjszakákon is álmatlanul hánykolódott, amikor nem is volt mazsong-parti.

Mintegy három hónap telhetett el.

Mazsong-parti napja volt. Az idősebb Kawai és Muraoka együtt érkeztek. Hamazaki késett. Sigeóval hármásban azon évődtek, hogy a borvirágos képű Hamazaki vajon merre járhat, hogy még mindig nem jelentkezett.

— Kíváncsi vagyok, hogy mit művelhet ez a fickó! — idegeskedett az olajtól csillogó hajú Muraoka.

— Ne idegeskedj, mert veszíteni fogsz! — intette le Kawai, keskeny vágású szemét még jobban összehúzva. Nyugtatólag mozgatta az ajkát, jóllehet ő se volt nyugodt.

— Mi lehet vele? — tünődött Sigeo is.

— Míg nem jön ez a fickó, játsszunk hármásban! — javasolta Kawai.

— Játsszunk, játsszunk! — kapott rajta Muraoka is, hogy véget vessen a várakozás unalmának.

Elkezdtek hármásban a mazsongot.

Minden rendben ment. Izgalmasnak látszóan röpködtek a „csio” és „pon” bemondások.

— Jó estét! — csendült fel egy női hang az ajtó előtt.

Aszako kiment. A szomszéd fűszeres felesége állt az ajtó előtt.

— Telefonhoz kérik magukat. Egy Hamazaki nevű úr van a telefonnál.

— Köszönjük! — szólt Aszako és hátrafordult.

— Hamazaki! Telefonál! — mormogta Kawai a lapocskákat szedegetve —, vajon mit akarhat ez a fickó?

— Most tele van a kezünk — kiáltott ki Sigeo Aszakónak —, menj és kérdezd meg, hogy mit akar!

Aszako átszaladt a fűszerüzletbe.

A telefon az üzlet hátsó részében volt. A fűszeres kellemetlen arccal fogadta. Aszako elnézést kért és felemelte a kagylót.

— Halló! — mondta gépiesen, ahogy annak idején a telefonközpontban szokta.

— Halló!... Óh, asszonyom, ön az?... Itt Hamazaki!

— Igen! — felelte Aszako és ösztönszerűleg még jobban füléhez szorította a kagylót.

— Kérem, mondja meg Kawai úrnak, hogy ma halaszthatatlan ügyem jött közbe, így nem tudok odamenni... Kérem, mondja meg neki... halló... halló...

— ...Igen!...

— Értett engem?...

— Igen... igen... meg fogom mondani...

Kábultan tette helyére a kagylót, és nem tudta, hogy hogyan hagyta el a boltot...

Aszako szórakozottan adta át Hamazaki üzenetét Kavainak, majd menekülésszerűen futott ki a ház hátsó ajtaján. Szíve a torkában dobogott.

A hang még mindig a fülébe csengett, szinte idegtépően. Ez volt az AKKORI hang!...

(Folytatjuk)

松本情張

Éjféleli
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

Japán eredetiből fordította:
Réczey Tibor

松本
情張

6

Biztos volt benne, hogy füle nem csalta meg. Biztos volt magában. Mindig dicsérték érzékeny fülét, finom hallását.

Ha egyszer hallott egy hangot a telefonban, tízezer közül is megismerte.

— Ez ő volt! — hasított a felismerés Aszako agyába. — Hamazaki hangja! De eddig is gyakran hallotta, amikor itt mazsongozott, hogyhogy ez akkor nem tűnt fel neki? Hogyan engedhette el annyiszor a füle mellett? Talán mert nem telefonban hallotta? Talán, mert természetes hang volt? Mert a természetes hang a telefon-hangtól jócskán különbözik. Mikor először hallotta Hamazaki természetes hangját, nem tűnt fel neki, azután pedig megszokta. Ahogy azonban most újra a telefonban hallotta, tüstént ráismert.

A három férfi eközben abbahagyta a játékot.

— Nem érdekes így! — jelentette ki Kavai cigarettára gyújtva és felállt. — Háromban a mazsong cseppet se érdekes, hagyjuk abba!

— Ez a Hamazaki! — csóválta a fejét Muraoka. — De hát nincs mit tenni! — és vállvonogatva dobálta a játéklapocskákat a ládikába.

— Aszako, Aszako! — kiáltotta Sigeo a hátsó ajtó felé, látva, hogy felesége nincs a szobában.

Kavai a hangra felkapta a fejét és egészen közömbös hangon kérdezte:

— A feleségedet Aszakonak hívják?

Sigeo kurtán, kelleetlen arccal bólintott.

— És hogyan írják?

— Az „aszahi” „asza”-jával.

Kavai keskenyvágású szeme felvillant. Úgy látszott, mintha akarna valamit kérdezni, de Aszako alakja megjelent az ajtóban, és így elhallgatott.

— Oh, már hazafelé tartanak? — kérdezte Aszako.

Kavai összehúzott szeme sarkából rápillantott Aszakora és észrevette, hogy az asszony arca a szokottnál is halványabb.

— Egy ember hiányzik, és így nem lehet belemelegedni. Asszonyom, bocsásson meg a zavarásért!

Az idősek látszó Kavai udvarias volt, mint mindig, de most valami fagyosság volt az udvariasságában. Ezután Muraokával együtt eltávozott. Aszako most is a kijáratig kísérte őket. A vendégek arca merev volt, azt sugározta merevségük hogy soha többé nem térnek ide vissza.

— Mi van veled? — faggatta Sigeo Aszakit, mikor az arcát meglátta.

— Nincs semmi! — válaszolta Aszako, arcát elfordítva. Úgy érezte, hogy a férjének nem mondhat el semmit. Férjét valahogy nagyon távolinak, idegennek érezte.

Különös módon, ettől a naptól kezdve Kavaiék nem jöttek hozzájuk mazsongot játszani.

— Mi van velük? — érdeklődött Aszako Sigeótól.

— Nem vágtál te előttük valami kellemetlen képet? — kérdezte Sigeo indulatosan.

— Ugyan, hogy jut eszedbe?

— Mert Kavai úr kijelentette, hogy ezután máshol jövünk össze, mert észrevette, hogy nem tetszik neked, hogy mindig itt játszunk.

— Én nem mutattam soha kellemetlen arcot.

— Mindig az arcodra volt írva, hogy nem tetszik neked, hogy itt mazsongozunk, és ez nagyon kellemetlen volt Kavai úrnak — mondta Sigeo, miközben a mazsong lapocskákat a ládába rakta, majd zsákba téve háttára vette és elment hazulról.

Valami történhetett. Valami oka van annak, hogy ilyen hirtelen elmaradtak.

Aszako nyugtalan lett. Tépelődött.

„Ha ezek sejtik azt, hogy ő felismerte Hamazaki hangját... Hamazaki, Muraoka és Kavai — egy társaság! Gyilkosok... Tehát bárhogy is, bizonyosságot kell szereznie! Vajon nem képzelődik-e?

Sigeo másnapi szavai teljesen felkavarták:

— Tudod-e, hogy Kavai úr érdeklődött utánad?... Hogy Aszakonak hívnak!... Kérdezte, hogy nem dolgoztál-e ezelőtt egy újsághivatalnál, mint telefonkezelő? Mikor mondtam, hogy igen, nagyon tetszett neki. Képzeld, emlékezett még azokra az újságcikkekre, amelyek beszámoltak arról, hogy te későn éjjel egy gyilkossal beszélél telefonon. Nagyon tetszett neki, hogy az akkori telefonoslány a feleségem... Valóban, a neveddel akkor tele voltak az újságok... azért emlékezett rád...

Aszako arca még fehérebb lett.

7

Négy-öt nap telt el.

E néhány nap alatt Aszako sokat fogyott. Kétség és félelem gyötörte.

Még álmában is gyötrődött. Az egyedül ismert titok mázsás súlyként nehezedett a szívére. Egyre inkább érezte, hogy kell valakivel találkoznia, akinek ezt elmondhatja.

„Megvan! — jutott eszébe hirtelen. — Megpróbál Isigava úrral beszélni, a helyi rovat helyettes vezetőjével. Ő volt az, aki egy híres ember halála miatt telefonáltatott akkor vele. Ekkor hallotta a gyilkos hangját. Ha nem tud Isigava úrral találkozni, akkor nem mondhatja el senkinek, mert nincs más, akivel erről beszélhetne.

Azóta már három év telt el. Nem tudta, vajon Isigava úr még ugyanabban a beosztásban van-e. Felkereste tehát az újságválalatot. Régi munkahely, kellemes találkozás.

A bejárati felvilágosítónál érdeklődött.

— Isigava urat áthelyezték.

— Áthelyezték? Hova?

— A kjusui leányvállalathoz.

Kjusuba. Az nagyon messze van. Túl messze került. Aszako elszomorodott. Szeretefoszlott minden reménye. Ismét egyedül maradt.

Bement a közeli teázóba. Egy kávé rendelt. Akkoriban sokszor betért ide, de most nem látott egyetlen ismerős arcot sem. Minden kicserélődött.

Micsoda balszerencse, hogy őt még ebbe a megváltozott környezetbe is elkísérte az a hang a múltból. A hang tulajdonosa italtól kivörösödött arcú férfi volt. Egy férfi, akivel számtalanszor találkozott.

Míg a kávé itta, révedezve elgondolkodott. Megrohanták a kétségek: vajon Hama-

zaki most hallott hangja valóban azonos-e az akkori hanggal? És ekkor hirtelen elfogta a kétség, megrendült az önbizalma.

Mindig hitt a saját fülének. Mindenki dicsérte gyors felfogásáért. De ennek már három éve! Munkáját azóta már abbahagyta, nem bízott hát régi jó hallásában. Ha még egyszer hallhatná telefonon Hamazaki hangját! Igen, ha ez sikerülne, biztosan ráismerne, hogy azonos-e azzal a hanggal, amit akkor hallott! Még egyszer feltétlenül hallania kell! Hogyan találhatna módot arra, hogy Hamazaki hangját még egyszer hallhassa?

Csak ez a gondolat foglalkoztatta hazáig.

Férje, Sigeo, még nem ért haza.

Aszako kimerülten ült le a szobában és elgondolkodott. Hirtelen a szomszéd fűszeres feleségének hangja ütötte meg a fülét.

— Asszonyom, itthon van?

— Igen! — rezzent fel, és az ajtóhoz sietett.

— A telefonhoz hívják. Az illető nem mondta meg a nevét, csak annyit, hogy ön megismeri majd a hangjáról! Már többször telefonált — mondta az asszony jelentőség-teljes pillantást vetve Aszakora és elsietett.

„Vajon Kavai lenne?” — villant át először az agyán. — „Ha Kavai, akkor talán Hamazaki is ott van!”

Átment a boltba.

— Halló! — szólt füléhez emelve a kagylót.

— Ön az, asszonyom?

Valóban, kétségtelenül Kavai hangja volt.

— ... Tüstént jöjjön. Rosszul lett a férje! De ne aggódjon! Úgy hiszem, vakbélrohama van. Könnyű műtét lesz. Idejön?

— Természetesen... Halló... halló... hol van?

— Bunkjó-kerület, Tani-maesi 280. Szuidóbashitól a Szuó felé menő villamossal kell jönni. A Jubiketanicsoi megállónál szálljon le, ott fogom várni!

— Igen, értettem... Halló, nincs ott Hamazaki úr?

A válasz késett. Aszako úgy érezte, hogy ez az időhúzás jelentősebb számára, mint férje betegsége.

— Hamazaki?... — kérdezte Kavai vonatottan. — ... most nincs itt, ... de tüstént hazajön, asszonyom!

Hangjában valami fojtott nevetés bujkált, de ennek értelmét Aszako nem fogta fel.

— Megyek. Tüstént ott leszek. — Helyére tette a kagylót és nagyot sóhajtott. Ha elmegy, megbizonyosodik. Akárhogy is, de meggyőződik Hamazaki hangjáról!

(Következik a II. rész: Szénpor a Tüdőben)

松本情張

Éjféli
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

Japán eredetiből fordította:
Réczey Tibor

松本
情張

II. RÉSZ

SZÉNPOR A TUDÓBEN

1

Kitama-gun, Tanasi-csó, Tokió nyugati külvárosában a Takada-no-baba állomástól a Szeibu-vonalon jó 45 percnyi távolságra van. A város középpontjától eléggé távol esik, szinte vidéki városka benyomását kelti. Ahogy a főváros népessége nőtt, ezt a környéket is előzőnlötték, és a kis rétek, földek egyre inkább házhelyekké változtak. Egymás után épültek új házak.

E környéket Muszasino-nak nevezik. Egy része még művelt földterület, itt-ott vörösfenyők és egyéb fenyők alkotta ligetek tartózkodnak.

Azon a reggelen, pontosan október 13-án reggel fél hét óra körül egy fiatal újsághordófiú kerékpározott a Tanasiból Janagikubo felé vezető keskeny ösvényen.

Az ösvény mellett húzódó cserjés, a pázsit füve már sárgult. Az éles fiatal szem pásztázó tekintete a fű között, a cserjés tövében valami különös látványon akadt meg.

A fiú leszállt kerékpárjáról és a cserjéshez ment. A cserjés alól fekete haj és egy fehér láb villant elő.

A fiú egy pillantást vetett a cserjés tövébe, majd visszafordult, felkapott kerékpárjára és elszárgult.

Egy órával később megérkezett a főkapitány

ságról a nyomozók egy csoportja. Három fekete-fehér rendőrautó feltűnés nélkül állt meg Muszasino e csendes pontján, csődület se keletkezett, csupán néhány környékbeli ember nézte messziről az érkezőket.

A mezőn, elszórtan, új lakóházak álltak, köztük itt-ott régi parasztházak.

A cserjés tövében 27—28 évesnek látszó sovány nő feküdt. Szép arcvonásai el voltak torzulva, arcát valami módon feketére mocskolták. Nyakán véraláfutás volt. Rögön meg lehetett állapítani, hogy megfojtották.

Ruházatán erőszak nyoma nem látszott. Körülötte a gyepen semmi dulakodás nyomát nem lehetett felfedezni. Úgy látszik, hogy nagyon gyenge ellenállást fejthetett ki.

Kézitáska nem volt mellette. Hogy eredetileg se volt-e, vagy útközben veszítette-e el, vagy a gyilkos vitte-e el, nem lehetett megállapítani. Ha nem volt táskája, akkor lehet, hogy a közelben lakott. *Ruházata nem volt utcai viseletnek mondható.*

Ezért a nyomozók megmutatták az áldozatot a környékbelieknek. A borzadó szemlélők szerint senkire se emlékezett.

— Sürgősen közölni kell a személyleírását! — adta ki az utasítást *Hatanaka* főfelügyelő *Isimaru* felügyelőnek.

A főfelügyelőn látszott, hogy nagyon korán kelt és nem aludta ki magát, mert nagyokat pislogott. *Isimaru* felügyelő az áldozat mellett guggolva annak bal kezén levő aranygyűrűt nézte.

Miután a holttestet elvitték, *Isimaru* felügyelő körüljártatta tekintetét a vidéken.

— Ez a környék még mindig a régi Muszasino maradt, ugye?

— Valóban, és ha jól emlékszem, itt valahol egy magányos kőszobor áll — válaszolt *Hatanaka* főfelügyelő, és úgy szemlélte a tájat, mintha teljesen megfeledkezett volna a bűntényről. — Mondja csak, — fordult váratlanul a felügyelőhöz, — *esett ma reggel korán maguk felé az eső?*

— Nem, nem esett.

— Én Unguisztaniban lakom. Hajnalban, félálomban hallottam, hogy esik az eső, és amikor reggel kinéztem, a föld még nedves volt. A maga lakása?...

— Meguroban van.

— Azon a környéken nem esett? Akkor úgy látszik, szakaszos eső esett. Itt se látszik az eső nyoma — jegyezte meg a főfelügyelő, cipője orrával a száraz talajt bökdösve.

Délután megtudták a boncolás eredményét. Az áldozat életkora 27—28 év. A halál oka: megfojtás. Mivel a halál beállta után 14—15 óra telt el, feltehető, hogy a

bűntényt este 10 és 12 óra között követték el. Egyéb külső sérülésnek nyoma nincs. Nemi erőszaknak semmi nyoma nem látszik. A boncolás során a belső szervekben mérgezés nyomát nem találták. *A tudóban finom szénporlerakódás található.*

— Szénpor? — kérdezte *Hatanaka Isimaru* arcára pillantva. — Úgy látszik, ez a nő valami szénporral szennyezett környezetben élt.

— Úgy látszik! — bólintott a boncolóorvos. — Sőt orrlyukának nyálkahártyájában is találtunk szénport.

2

Az áldozat személyleírását az esti lapokban közzétették. Az állítólagos férj rövidesen meg is jelent a rendőrségen.

— Igen, ez ő, a feleségem! — jelentette ki egy gyors, de megrendült pillantást vetve a holttestre.

Először a férfi kilétét tisztázták. *Kotani Sigeo* néven mutatkozott be. 31 éves, tisztviselő, lakása *Jutakasima*-kerület, *Minoderu* macsi 2—164. Sápadt, sovány, divatosan öltözött, csinos fiatalember volt.

— A feleségemet *Aszokonak* hívták. 28 éves volt.

Tehát az áldozat Kotani Sigeo felesége, Aszako, 28 éves.

— Mikor tűnt el a felesége?

— Mikor tegnap este 6 óra felé hazatértem, láttam, hogy a feleségem nincs itthon. Először azt gondoltam, hogy vásárolni ment, de mikor egy óra múlva se jött meg, érdeklődni kezdtem a szomszédoknál. Valaki látta, hogy négy óra körül elment hazulról.

A szomszéd fűszeres maga jött hozzám, amikor meghallotta, hogy a feleségem keresem. Ezt mondta:

— *Kotani úr, az ön feleségét telefonhoz hívták. Négy óra körül lehetett. Utána sietve távozott.*

— Telefonhoz? — kérdeztem meglepetten — vajon ki hívta?

— Az illető nem mondta meg a nevét. Azt mondta, hogy ha a feleségét idehívom, meg fogja ismerni. Ahogy idehívtam a feleségét, mindjárt valaki más után kezdett érdeklődni. Hamar be is fejezte a beszélgetést, és hazament. Nemsokára láttam, hogy sietve elment hazulról.

— Mit beszélt a telefonba?

— Én nagyon el voltam foglalva a boltban, így nem hallottam jól, de valami olyasmit emlegettem, hogy villamossal *Jubiketaniig* kell mennie, ha jól értettem.

— Villamossal? *Jubiketaniig*? — ez a beszéd számára teljesen érthetetlen volt. Mióta egybekeltek, erről a helyről szó se esett közöttük...

Sigeo ezután tüzetesen körülnézett a lakásban, nem talál-e valami hátrahagyott üzenetet, de hasztalan. Vajon ki hívhatta el a feleségét? Anélkül, hogy a nevét megmondaná, csupán a telefonhoz hívatja, ez csak valami bizalmas félfismerős lehetett. Ez az asszonynak valami olyan titka lehetett, amiről még ő, a férje se tudott.

Sigeo ilyen gondolatok között virrasztotta át az éjszakát, miközben hiába várta a feleségét. Ma reggeltől egyre idegesebben várta, ki sem mozdult hazulról. Otthon olvasta az esti lapokat is. Akkor döbbsen rá, hogy mi történt. Az életkoráról és az öltözetéről a feleségére ismert.

— Ezt a nefrit-gyűrűt is én vettem neki, négy-öt évvel ezelőtt — mondta *Sigeo* a felesége holmija között fekvő gyűrűre mutatva.

A telefon rendkívül felkeltette a nyomozók érdeklődését.

— Egyáltalán nem tud arról, ki lehetett az, aki a feleségét telefonhoz hívta? Gondolkodjék csak! — kérdezték.

— Állandóan ezen töröm a fejem, de képtelen vagyok rájönni.

— Ezt megelőzően soha nem volt ilyen telefonja?

— Nem.

— Azzal a környékkel, ahol a holttestét megtaláltuk, nem lehetett valami kapcsolatban?

— Teljesen lehetetlen. Egészen érthetetlen, hogyan került a feleségem erre a környékre.

— Ugye, feltehető, hogy a feleségénél volt kézitáska, mert itt most nem találtunk. És otthon se lehet, ugye?

— Táskával a kezében ment el hazulról. Fekete, négyszögletes, szarvasbőr táská, aranyozott zárral.

— Mennyi készpénz lehetett benne?

— Úgy gondolom, ezer jen körül.

— Nem volt a feleségének valaki haragosa?

— Nem volt. Ezt határozottan állíthatom.

Ekkor *Hatanaka* közbeszólt:

— Használtnak otthon kösznet?

— Szenet egyáltalán nem használunk. Gáztűzhelyünk van. Fürdeni pedig a fürdőbe jártunk.

— Van a közelben szénkereskedés?

— Nincs.

(Folytatjuk)

松本情張

Éjféle
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

Japán eredetiből fordította:
Réczey Tibor

松本
情張

3

A telefonáló kilétét Kotani Sigeo újabb kihallgatása során tudták meg.

— Hamazaki Sigeónak hívják. Kotani vállalatánál dolgozik. Azt mondják, hogy akkor azt izente, hogy nem tud részt venni a Kotaniéknál rendezett mazsongo-partin — jelentették a nyomozók a főfelügyelőnek Sigeo kihallgatása után.

— Ahá, mazsongot játszottak! No, és a parti többi tagjának a nevét nem ismerjük?

— Itt vannak!

Egy tenyéryi papírszeleten ez állt:

„Kawai Kóicsi. Muraoka Meidzsi, Hamazaki Sigeo.

Mindhárman Kotanival azonos cégnél dolgoznak. Előzetesen gyakran jártak Kotani lakására mazsongozni, de az utóbbi időben, elfoglaltságuk miatt felhagytak vele. Aszako őket közelebről nem ismerte. Csupán akkor találkozott velük, amikor a házukhoz jöttek mazsongozni. Tehát nem feltételezhető, hogy közülük bármelyik is annyira bizalmas viszonyba került volna Aszakovál, hogy telefonhoz hívja. Egyáltalán nem volt Aszakónak semmi oka, hogy egy ilyen hívásról a férjét ne tájékoztassa.”

— Ezt vallotta Kotani — fejezte be jelentését a nyomozó.

Isimaru Hatanakához fordult:

— Miféle vállalat ez, ahol ezek dolgoznak?

— Azt mondják, hogy gyógyszerekkel foglalkozik, de ahogy Kotani elmondta, valami ügynökség, amely másod-harmadrendű gyógyszergyárak készítményeivel üzletel. Vállalatnak aligha lehet nevezni — tette hozzá a főfelügyelő.

— Jó lenne ennek utánanézni egy kicsit, nemde? E körül a Kawai—Muraoka—Hamazaki-féle társaság körül is lehet valami. Biztonság kedvéért meg kellene nézni az alibijüket.

— Valóban, erre is szükség van! — helyeselt a főfelügyelő, és rögtön intézkedett.

— No már most — fordult a főfelügyelő Isimaruhoz, amikor a nyomozók elmentek —, ha igaz, amit Kotani mondott, nem gondolja, hogy ez a banda csalta el az ő feleségét?

— Kotani állítása igaznak látszik. De szerintem még korai azt állítani, hogy közülük valakinek volt oka az asszonyt elhívni. Erről még meg kell győződni. Valóban, Jubiketaniánál lehet valami. Vajon nem lakik-e valamelyikük ott a közelben?

Világos, hogy hármuk valamelyikére gondolt.

Mikor a nyomozók később behozták a három személy lakcímét, gyorsan átfutották.

— Értem. Kawai Nakauo-ban, Muraoka

és Hamazaki Sibujában lakik, ugyanabban a lakásban. Egyikük se lakik Jubiketani közelében — állapította meg Hatanaka.

— Főfelügyelő úr, kérem, nem kellene alaposan átvizsgálni Jubiketani környékét?

— Már vizsgálják. Most nyomozzák, hogy a villamosmegállóban várakozók, a villamoskalauzok vagy az utasok között nem találunk-e szemtanút, aki egy ilyen külsejű nőt látott akkoriban a környéken? Ezenkívül Jubiketaniából kiindulva felkutatják Sirojamát, Maruszamát és Tószakit is.

— Értem. Ne nézzünk körül mi is egy kicsit Jubiketaniában? — indítványozta a főfelügyelő felállva.

— Hol ölheték meg Aszakot, főfelügyelő úr? — kérdezte a kocsiban a felügyelő.

— Hol?! — kapta fel a fejét Hatanaka főfelügyelő szomszédja arcélére pillantva.

— A rét kellős közepén biztos nem. ugye?

— A megfojtás körülményes dolog. Vér nem folyik, tehát nagyon körülményes a tett helyét felismerni.

A főfelügyelő kanszai-i tájszólásban beszélt. Rágyújtott és eközben azzal vesződött, hogy az ablakon bevágó szél a gyufáját ki ne oltsa, majd folytatta:

— Tegyük fel, hogy ott gyilkolták meg, ahol a holttestet megtalálták. De feltehetjük azt is, hogy másutt ölték meg, és úgy hozták oda. Hallotta, hogy a boncolóorvos a tüdejében szénporradványokat talált. Tehát Aszakónak halála előtt szénport kellett belélegeznie. A rét közepén, ahol megtalálták, a szénnek egy darabja sincs.

— De az, hogy a tüdejében szénpor rakodott le, még nem bizonyítja, hogy azt a gyilkosság közben lélegezte be! Nem lehetett az néhány órával, vagy néhány nappal előbb?

A főfelügyelő ismét ellentmondott:

— Nőről van szó, aki, ha úgy érzi, hogy nem tiszta az arca, rögtön tisztálkodik. Nem azt mondták, hogy az orrlyuk nyálkahártyáján is volt szénpor-lerakódás? Ez kellemetlen érzést kelt. Tehát, ha az arcát megmosta, kellett, hogy a törülközővel vagy bármi mással kitisztítsa az orrát. Tehát Aszakónak nem volt ideje meggyilkoltatása előtt az arcát megmosni, illetve ez a por közvetlenül a halála előtt került az orrába.

— Értem. Ezek szerint máshol ölték meg, és úgy hozták ide.

— Még nem tudom, de helytálló egy ilyen feltevés is.

— Tehát az áldozat lábnyoma is döntő lehet.

A gépkocsi rövidesen Jubiketani villamosmegállójához érkezett.

A két férfi kiszállt a kocsiból, és megállt a grundon.

Az út lejtősen ereszkedett, amelyen a Szuidóbusi felől jövő villamos nehézkesen kapaszkodott felfelé.

Hatanaka főfelügyelő körültekintett:

— Jöjjön, menjünk arra! — szólt, és átvágott a villamossíneken.

Keskeny úton haladtak. Az út mentén zöldeges bódék, bazárosok boltjai húzódtak.

A domb tetején megálltak. Innen be lehetett látni a völgyben elterülő egész városrészt.

— Lám, az egész környéken sehol egy gyár! — jegyezte meg a felügyelő, tekintetét körüljártatva. Sehol egyetlen kémény se látszott. A völgyet hullámosan elborító kék cseréptetők tompán fénylettek az őszi napsütésben.

Hatanaka megértette Isimaru megjegyzését. Ő is olyan hely után kutatott, ahol szemet lehet találni.

4

Két nap telt el, és ez alatt több dolog tisztázódott.

Először is Jubiketani teljesen átkutaták, de nem találtak senkit, aki az áldozatot, Aszakot arrafelé bármikor is látta volna. Ennek elsősorban az volt az oka, hogy a fűszeresnél délután fél öt körül látta Aszakót hazulról elmenni, tehát Aszako öt és fél hat között érkezhetett Jubiketaniába, ez pedig a csúcsforgalom időpontja, amikor igen nehéz valakit megjegyezni. A villamoskalauzok se tudtak megfelelő felvilágosítást adni.

Ha Aszako 12-én délután öt és fél hat között érkezett Jubiketaniába, és 13-án reggel fél hétkor találták meg holttestét Tanasi-csóban, hol tartózkodott közben? És főleg: reggel fél hétkor véletlenül akadtak rá. Nem lehet tudni, hogy mennyivel azelőtt hagyták ott?! A boncolóorvos feltevése szerint 12-én este 10 és 12 óra között ölték meg: az addigi 6—7 órát az áldozat hol töltötte? Erre vonatkozólag semmi nyomot nem találtak. Másrészről: ha élve jött ide valahova a közelbe, kellett valamilyen közlekedési eszközt igénybe vennie, ezért Tanasi állomásait is átvizsgálták. Tokió belvárosa felől jövet a Szeibu-vonalon a Takada-no-babáról induló villamossal legközelebb a Tanasi-állomáson lehet leszállni. Ha Ikebukuro felől jön az ember a Szeibu-vonalon, Tanasi-csónál szállhat le; ha a Csuo-vonalon jön, Muszasi-kjónál leszállva, autóbusszal jöhet. Azonban se Tanasi, se Tanasi-csó, se Muszasi-kjó állomás környékén nem találtak senkit, aki egy Aszako-hoz hasonló személyre emlékezett volna. Az is feltételezhető, hogy taxival érkezett, de jóllehet minden taxivállalatot megkerestek, egyetlen taxisofőr se ismerte fel Aszakót.

(Folytatjuk)

松本情張

Éjféle
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

Japán eredetiből fordította:
Réczey Tibor

松本
情張

(II. rész)

Ha Aszakot máshol ölték meg, a holttestet a színhelyre szállítani még körülményesebb volt. Erre a célra villamost, autóbust vagy taxit igénybevenni teljesen lehetetlen. Ha gépkocsin hozták, az csak magángépkocsi lehetett, mert a taxisofőrrel össze kellett volna játszani.

A boncolás megállapította, hogy az áldozot orrlyukában és tüdejében szénpor-lerakódás volt. Ezt R. bányászati kutatóintézetben megvizsgáltatták: a speciális mikroszkópon végzett vizsgálat kimutatta, hogy a visszatükröződés foka 50–60. Ez igen magas fokú karbonizációt mutat. Japánban ilyen szenet csak Észak-Kjusuban Csikuo bányavidéken és Hokkaidóban Jucsó bányában termelnek.

Kavai, Muraoka és Hamazaki 12-én estétől 13-án délelőttig folytatott tevékenységét vizsgálva bebizonyosodott, hogy Muraoka egy Sibuja-i kocsmában iszogott és utána egy Gotanda nevű barátja lakásán töltötte az éjszakát, ezt tehát elfogadták alibinek. Kavai és Hamazaki 12-én este 7 óra körül érkeztek Szuzuki Jaszu nevű nő Hokutama-gun Kodaira-csóban levő lakására.

— Hova? — kiáltott fel egyszerre Hatanaka és Isimaru, amikor ezt meghallották. — Kodaira-csóba?

Nem minden ok nélkül. Kodaira-csó mintegy két kilométerre nyugatra van Tanasi-csótól, ahol a holttestet megtalálták.

— Ki ez a Szuzuki Jaszu, lássuk csak!

A nyomozás megállapította, hogy Kavai eltartottja, akinél Kavai havonta 4–5 alkalommal éjszakázik. Az utóbbi időben Kavai épített számára egy kis házat, ahol teljesen házastársakként éltek, sőt a szomszédokkal is érintkeztek.

— Teljesen nevetséges! — fordult Hata-

naKa Isimaru felügyelőhöz. — Ezzel ők aznap esti tevékenységüket még jobban tisztázzák.

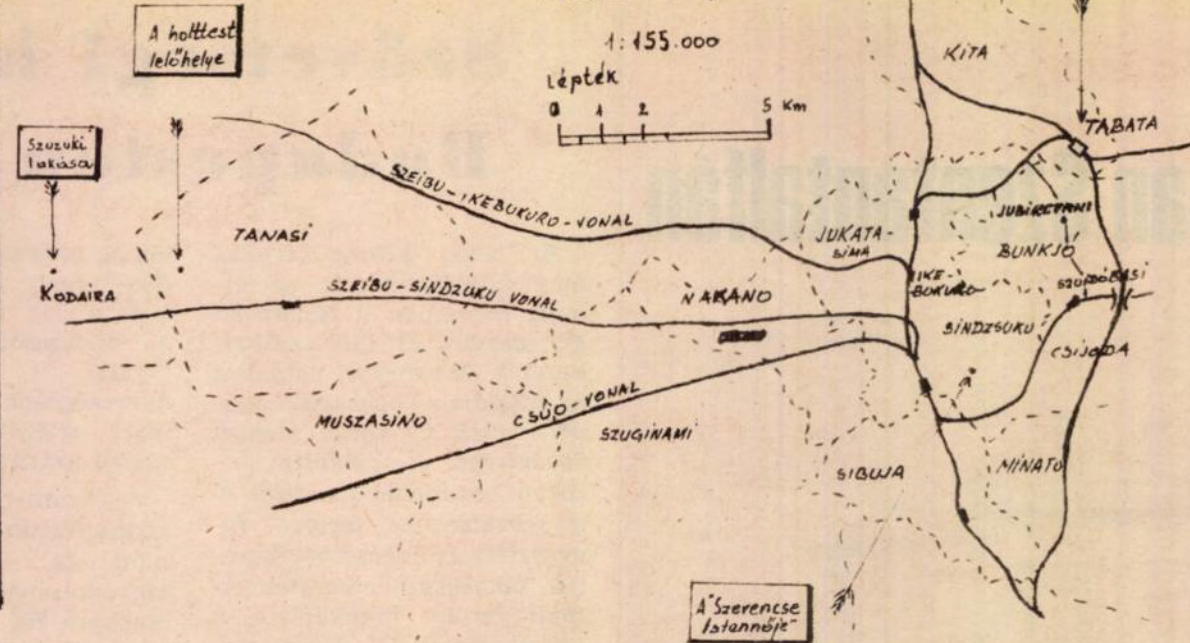
Ezután behívták Kavait, Hamazakit és a 30 év körüli Szuzuki Jaszut a rendőrségre és kihallgatták. A vallomásokat egyeztetve a következőket jegyezték fel:

Kavai és Hamazaki 12-én délután 3 órától moziban voltak a Sindzsukun, 6 óra körül jöttek ki a moziból. 7 óra körül érkeztek Szuzuki Jaszu lakására. (Ezt a tényállást a nyomozók közelebbről megvizsgálták, nem volt elfogadható. A Sindzsukun mindenfelé vannak mozik. Ha 7 órát említettek, akkorra már besötétedett, Szuzuki Jaszu Kodaira-csó-i háza környékén a szomszédok már korán becsukják a zsalukat, az utcák kihaltak, senki se látta a két ember alakját.)

7 óra körül Kavai meghívott három szomszédot, hogy menjenek Tacsigavába egy nanivabasi előadást (régie énekes színdarab) megnézni. Ezt annak viszonzásául tette, hogy állandóan segítségére vannak Szuzuki Jaszunak. Hamazaki is velük tartott. Az előadásnak 9 óra 40 perckor volt vége, taxival tértek vissza és 10 óra körül értek Szuzuki háza elé.

Kavai, annak öröme, hogy Szuzuki háza elkészült, meghívta a három szomszédot iszogatni. A szomszédok szabadkoztak, mivel azonban Kavai rábeszélése végül is eredményes volt, beleegyeztek. Hazamentek és kb. 20 perc múlva Kavai maga ment értük „az előkészületek meg vannak téve!” kiáltással. A három férfi átment Szuzuki lakására, ahol vendégül látták őket. 11 óráig iszogattak öten, amikor is Hamazaki bejelentette, hogy valami dolga van és elment. Kavai és a három szomszéd fél 4-ig szórakozott, végül a három ember Szuzuki házában maradt éjszakára. Kavai és Jaszu a

TOKIO nyugati részének
vázlatos térképe

kis szobában, a három vendég a nagy szobában aludt.

Reggel 7 óra körül a szomszédasszonyok férjeiket keresve bezörgettek hozzájuk. Jaszu hálóköntöse fölé haorit véve ment ki eléjük:

— Kavai úr még alszik, ezért ne haragudjanak, hogy én üdvözlöm magukat.

Bár az asszonyok csak a kezükkel intettek, Kavai mégis felébredt és kidugta álmos fejét.

— Bocsánat! — mondta és meghajolt. (Mindezt a három szomszéd és feleségeik is bizonyították.)

5

Hatanaka főfelügyelő és Isimaru felügyelő is erre lett figyelmes.

Hamazaki 11 órakor elhagyta Szuzuki Jaszu házat.

Aszako halálának feltevés szerinti időpontja 10 óra és 12 óra között volt. Szuzuki háza és a holttest lelőhelye között alig 2 km a távolság.

— Nem Hamazaki volt az a férfi, akit az áldozat legelőször hallott telefonon beszélni? — kérdezte Isimaru Hatanakát.

— De igen. Ő volt az a férfi, aki üzent, hogy nem megy mazsongozni. Aszako akkor Kotani helyett ment a telefonhoz.

— Nem fér a fejembe, miért beszélt másodszer is Aszakóval telefonon. Ezt közelebbről vizsgáljuk meg.

Hamazaki Sigeo 35 éves, sötét tekintetű, unott arcú, alacsony termetű férfi volt. Beszédmódja is különös volt, és nem tett valami magas fokú értelemről tanúságot.

A feltett kérdésekre így válaszolt:

— Kavai úrénál ittunk egy kevés szakét, majd megmondtam, hogy dolgom van, mert el akartam menni a „Szerencse Isten-

nője” nevű házba, ami a Sindzsuku 2 csóme alatt van. Ott van az a lány, akit szeretek. Kokubundzsi felől a Csuo-vonalon mentem, Sindzsuku-állomáson szálltam le és háromnegyed tizenkettő felé értem a „Szerencse Istennője”-be. A lányt Akónak hívják. Ottmaradtam éjszakára. Régóta nem voltam nála, Ako nem volt hozzám rendes, ezért összevesztünk, és én reggel öt óra körül eljöttem a „Szerencse Istennője”-ből. Innen Szendagajáig villamossal mentem. Itt egy templom kertjében egy padon aludtam vagy két órát. Reggel nyolc után hazamentem sibujai lakásomra.

A nyomozók ezen tanúvallomás alapján kimentek a Sindzsuku Akaszenkusiróban levő „Szerencse Istennője”-hez és Ako után érdeklődve bebizonyosodtak ennek valódiságáról.

— Istenkém! — sóhajtotta Ako tettetett szánakozással. — Hamacsannak rossz kedve volt. Valahova elkotródott. Kinn még sötét volt, mikor elment, lehetett vagy 5 óra.

Később jöttek rá a nyomozók, hogy ekkor valami lényeges kérdést elfelejtettek tisztázni.

Világossá vált tehát, hogy Hamazaki mit csinált aznap éjjel: 11 órakor hagyta el Szuzuki Kodaira-csóban levő házat és 40 perccel később megérkezett Sindzsukuba, a „Szerencse Istennője”-hez. Tehát nem lehetett ideje, hogy a Kodaira-csótól 2 kilométerre levő Tanasiba menjen, hogy Aszakót megölje. Másnap reggel 5 óráig együtt volt Akóval a „Szerencse Istennője”-ben, ekközben sem volt lehetősége, hogy onnan eltávozzék.

— Ennek tehát megvan az alibije. Nemigen gyanúsítható — jegyezte meg Isimaru felügyelő.

— Úgy látszik! — hagyta rá Hatanaka meggyőződés nélkül.

— De az bizonyos, hogy Aszakót ismerőse ölte meg. Ez elvitathatatlan.

Valóban, aki telefonhoz hívta, annak elég közelről kellett ismernie. És Jubiketani környékéről nyugodtan áterhethet Tanasiba.

— De vajon hol ölték meg Aszakót? — tűnődött körmét rágcsálva a felügyelő.

Isimaru akaratlanul is arra gondolt, amit a főfelügyelő a szénporról mondott.

— Főfelügyelő úr, a városi üzemek széntelepeit megvizsgálják?

— Természetesen.

A főfelügyelő erre mindjárt gondolt. Nem feledkezett meg egy percre sem az áldozat orrában és tüdejében talált szénnyomokról. De a város összes üzemi széntelepeit egyenként végigvizsgálma hatalmas munka és idővesztés. Milyen fajta üzem lehetett? És végül is a széntelepen nem maradt-e valami nyoma a gyilkosságnak? — Ahogy így elgondolkodott, valami bizonytalanságérzet fogta el. Mégis utána akart járni.

(Folytatjuk)

松本情張

Éjféle
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

Japán eredetiből fordította:
Réczey Tibor

松本
情張

fülsiketítő volt, ehhez járult még a tova-
dübörgő villamos szerelvények tovarobo-
gása.

Az elhagyott sínpár nyugati oldalán hú-
zódtak az állomás raktárépületei, ezek mó-
gött futott, a sínpárral párhuzamosan a mű-
út. A műúton egymás nyomában robogtak
a gépkocsik. A pályaudvar jellegzetes zaja
az egész környéket betöltötte.

— Gondolja, főfelügyelő úr, hogy ez a
zaj éjszaka nem csendesedik? — kérdezte
Isimaru.

— Lehet. Én is éppen erre gondoltam
most.

Az áldozatot, feltevés szerint, este 10 óra
és éjfél között gyilkolták meg. Ez az az idő-
pont, amikor viszonylag csend ereszkedik a
környékre. Hogyan tudta a gyilkos Aszakot
ellenállás nélkül idáig hozni? És valóban:
mindenhova ellenállás nélkül vitte. Telefo-
non felhívta, elhívta Juketaniba, késő éjjel
felhozta ide, a tabatai fűtőház széntelepére.
Sehol semmi nyoma, hogy az áldozat útköz-
ben valami ellenállást tanúsított volna. Azt
a benyomást kelti, mintha mindenhova en-
gedelmesen követte volna. A gyilkos 5 óra
körül hívta ki Aszakot és mintegy 7–8 óra
hosszat cipelte magával. Lehetséges, hogy
ez a nő bízott a gyilkosban?

Hatanaka főfelügyelő arról a pontról, ahol
a kisleány a kézitáskát megtalálta, elindult
a talajt fürkésze.

Alig tett tíz lépést, hirtelen megállt.

— Isimaru felügyelő, idenézzen!

A kerítés deszkái közt kiömlött szén-
omladék egy darabon szét volt folyva, és
ennek egy része, egészen kicsit össze volt
turkálva. Úgy nézett ki, mintha valamivel
elsimították volna.

— Az eset óta öt nap telt el. Vajon nem
tüntették-e el az eredeti nyomokat?

Hatanaka főfelügyelő szavait a későbbiek
tették érthetővé.

A fűtőház végén balra levő irodákhoz
mentek. Beléptek az üvegajtón. Benn há-
rom tisztviselő beszélgetett, akik érkezé-
sükre feléjük fordultak. Hatanaka főfel-
ügyelő átadta névjegyét.

— Tizenharmadikán reggel nem történt
itt valami rendkívüli dolog? Nem találták
például nyomát itt valami dulakodásnak?

— Dulakodás nyoma... — ahogy ezt em-
lítette, azok felkapták a fejüket.

— Ha jól emlékszem, aznap reggel volt
— magyarázta az egyik. — Mikor fél 9 kö-
rül az irodába jöttünk, láttuk, hogy amott
— és arra a helyre mutatott, amit a fő-
felügyelő az előbb felfedezett —, a szén és
a föld nagyon össze volt túrva. Azok a
nyomok egy férfi és egy nő hancúrozásának
a nyomai lehettek. Egyik kollégánk —
mondta kissé gúnyos hangszíjjal —, aki ké-

nyes az ilyesmire, nem tudta nézni, a szét-
túrt szemet és földet egy seprűvel rendbe-
szedette.

— Ezt ügyesen megcsinálták! — gondolta
a főfelügyelő, de nem volt mit tenni, meg
kellett elégedniök azzal a magyarázattal,
amit a kényes kollégáról hallottak.

Mikor visszatértek a rájuk várakozó gép-
kocsihoz, a kisleány és édesanyja még ott
vártak. A főfelügyelő mintha akkor jutott
volna eszébe, a kisleányhoz lépett:

— Mondd csak, kisleányom — simo-
gatta meg az arcát —, nedves volt a kézi-
táska, amikor megtaláltad?

A kisleány szemét az égre emelve komo-
nyan gondolkodó arcot vágott:

— Nem, nem volt nedves! — felelte ha-
tározottan.

— Gondolkodjál csak erősen! Valóban
nem volt nedves? — kérdezte a főfelügyelő
kedvesen.

— Nem! Két kezemmel magamhoz szo-
rítva vittem a rendőrségre! Ha nedves lett
volna, nem tudtam volna.

— A legrövidebb úton menjünk Tanasi-
csóba! — szólt Hatanaka főfelügyelő a gép-
kocsivezetőhöz, amikor beültek a kocsi-
ba. Az egy kicsit elgondolkodott, majd megfor-
gatta a kormánykereket.

Hatanaka főfelügyelő az órájára pillan-
tott.

— Ez tehát a gyilkosság színhelye! — ál-
lapította meg.

— Biztos? — kérdezte Isimaru felügyelő,
jóllehet maga is ezen a véleményen volt, de
azért kérdezte vissza, hogy felhívja rá a
figyelmet. Hatanaka főfelügyelő közben egy
duzzadt borítékot vett ki a zsebéből és meg-
mutatta a tartalmát. Mikor senki se látta,
a szénporból és törmelékből mintát vett a
helyszínen.

— Ez sok mindent eldönt! — mosolyogta
a főfelügyelő sejtelmesen.

A gépkocsi Komagome, Szugamo, Ikebu-
kuro, Medzsiro útvonalon a Sóvt útra érve
nyugatra fordult, Ogikubon át a Jomendórit
keresztelve, zezugos utcákon haladt, majd
kiérte az Omegaidórra, egyenes, kövezett
úttesten robogott nyugat felé.

A főfelügyelő a gépkocsi műszerfalára pil-
lantott. A kilométeróra 50 km-t mutatott.

Rövidesen Tanasi-csóba érkeztek. Ahogy
elhagyták a cserjést, ahol Aszako holttestét
megpillantották, a főfelügyelő megállította
a kocsit és órájára pillantott.

— Tabatától idáig 56 perc volt.

— De mi nappal jöttünk, éjjel taxival
vagy motorkerékpárral 60 km-en felül is
szágulhat, s akkor az út csak 45 perc.

Ennyi ideig tarthatott, amíg a Tabatában
megölt Aszako holttestét ide felhozták.

A főfelügyelő és Isimaru kiszálltak a ko-
csiból, és karjukat szétárva, teli tüdővel
szívták magukba Muszasino kristálytisza
levegőjét.

7

Hatanaka főfelügyelő a főkapitányságra
visszatérve két intézkedést adott ki:

1. A Központi Meteorológiai Intézettől
meg kell tudni, hogy 13-án reggel a zivatar
Tabata környékén hány órától hány óráig
tartott?

2. Az R. bányászati kutatóintézetben meg
kell vegyileg vizsgálni a boríték tartalmát
képező fűtőházi szénhulladék minőségét.

Hatanaka főfelügyelő, miután a rendelke-
zést kiadta, elgondolkodva cigarettázott,
majd az asztalon heverő papírlapra jegyez-
ni kezdett.

Isimaru belépett a szobába:

— Dolgozik, főfelügyelő úr? — kérdezte,
és meglátva, hogy Hatanaka dolgozik, meg-
torpant az ajtóban.

— Nem, nem, jöjjön csak! — válaszolt a
főfelügyelő anélkül, hogy munkájából fel-
pillantott volna.

Isimaru leült az íróasztal előtti székre.

— Főfelügyelő úr, eddig még nemigen
volt alkalmunk erről beszélni: mi lehetett
ennek a gyilkosságnak az oka — kérdezte
szórakozottan nézve a főfelügyelő keze moz-
gását.

— Hm, hogy mi lehet? — ismételte a fő-
felügyelő írás közben. — Ezt teljesen ho-
mály fedi.

— De mégis, mi lehetett?

— Bosszúállás, vagy féltékenység? Min-
denfelé kutatok, de mindez gyenge indok.
Ez a nő, Aszako, mielőtt Kotani Sigeoval
egybekelt, egy újságvállalat telefonközpont-
jában dolgozott. Eddig az időig nyomon kö-
vettem a múltját, de semmi férfi-női kap-
csolatot nem fedeztem fel. Nagyon komoly
természetű nő volt, jó információkat kap-
tam. Nem hiszem, hogy valaki annyira félté-
keny lett volna órá, hogy meggyilkolja.
De megtéveszt, hogy ezt a bűntényt min-
den bizonnyal az áldozat ismerőse hajtotta
végre.

— Hát igen, nekem is ez a véleményem.

(Folytatjuk)

Hatanaka főfelügyelő és Isimaru itt terep-
szemlét tartottak. A daru a szénhegyet fo-
gyasztotta és a teherkocsikba szórta. A ke-
leti oldalon állandóan folyt a mozdonyok
forgatása, a mozdonyfűtő és kerékcsikorgás

松本情張

Éjféle
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

Japán eredetiből fordította:
Réczey Tibor

松本
情張

vabasi előadásra, valamennyien visszajönnek Szuzuki kodaira-csói lakása elé.

- 10.10-kor elválnak. Ekkor hívja meg a
- három szomszédot a lakására. (3 szomszéd bizonyítja)
- 10.30-ig Hamazakival és Szuzukival Szuzuki lakásában van (Hamazakin és Szuzukin kívül nincs más tanú). Ezután elmegy a három szomszéd lakására, és velük együtt tér vissza Szuzuki lakására,
- 10.50 körül. (3 ember bizonyítja.)

Másnap hajnali 3.30-ig együtt isznak. Ezután a három embert saját lakásukon marasztalják. Ő maga Jaszual a szomszédos szobában alszik. (3 ember bizonyítja.)

7.30 körül megmutatja magát a három szomszédasszony előtt, akik Szuzuki lakásán keresik férjeiket (3 asszony bizonyítja).

3. Hamazaki Sigeo. 12-én 3-tól 6-ig Kavaival moziban van. (3. tanu, nincs). Ezután Kavaival együtt van. 11 órakor elhagyja Szuzuki lakását (3 ember bizonyítja.)

— villamosra ül —

11.40 körül megérkezik a sindzsukui „Szerencse Istennője” nyilvános házba, Akohoz. 13-án reggel 5 óra körül összevesznek a nővel és elhagyja a „Szerencse Istennőjét”. (Ako bizonyítja.)

8 óráig — mintegy 3 óra hosszat — egy ligeti padon alszik. (Tanu nincs.)

4. Muraoka Meidzsi. Kotani Sigeóval együtt elfogadható alibijük van.

— Kissé bonyolult, nemde? — kérdezte Hatanaka főfelügyelő.

— Ó, nem. Jól érthető. — felelte Isimaru, majd újjával az összesítés kipontozott részére bökkött. — Ennek a 20 percnél van valami jelentősége, mivel ki van pontozva?

— Úgy van. Az áldozat meggyilkolásának időpontjában Kavainak és Hamazakinak is csak 20 perce van, amit harmadik személy nem bizonyít. Ezt jelentik a pontok. Márpedig ez az időpont csak hármuk, Kavai, Hamazaki és Szuzuki időpontja. Szuzuki Kavai szeretője, tehát nem tanúskodhat.

Valóban, Kavai és Hamazaki, amint a főfelügyelő megállapította, 10 óra 10 perctől (az előadásról visszatérnek, a szomszédoktól elbúcsúznak) 10 óra 30 percig (ismét megjelennek a szomszédoknál, meghívni őket), csak ez alatt a 20 perc alatt nem voltak senki szemé előtt. Ez az időpont egybeesik az áldozat halálának időpontjával.

— De a gyilkosság színhelye a tabatai rendezőpályaúdvár széntelege. Ez világos. Az a szénpor, amit feltevés szerint az áldozat közvetlenül halála előtt belélegzett, ami a tüdejében és az orrlyukaiban lerakódott, valószínűleg azonos a fűtőházi szénnel. A vizsgálat eredményét rövidesen megtudjuk. De hát ha a 20 perc tisztázatlan is, Kodaira-csó, ahol Kavaiék voltak és Tabata... bocsánat, de ez sehogy se egyezik! Mi rendőrségi gépkocsival próbáltuk ki, Tabatától Tanasiig 56 percig tartott az út. A legnagyobb sebességgel haladva is legalább 40 perc le-

het. Ha ezt oda-vissza számítjuk, 1 óra és 20 perc kell hozzá. És ehhez jön még a nő megölésének az ideje. Nekik Kodairában a bizonyított időn kívül csak 20 percük bizonyítatlan. Itt valami nem egyezik!

20 perc alatt Kodairából Tabatába menni, mintegy 45 km-es utat oda-vissza megtenni, még versenyautóval is teljesen lehetetlen.

8

A vizsgálatra kiadott két kérdésre a válasz megérkezett.

Az egyik az R. kutatóintézetből. A kémiai vizsgálat megállapította, hogy a szénpor, amelyet a főfelügyelő a színhelyen összeszedett, azonos minőségű azzal, ami az áldozat szervezetében lerakódott. Vagyis, a fűtőház tájékoztatása szerint, kjusui bányából származik.

— Ez is azt bizonyítja, hogy a gyilkosság színhelye Tabata, nemde? — kérdezte Isimaru.

A főfelügyelő, annak ellenére, hogy az eredmény bizonyított, komor arcot vágott.

Isimaru megértette a hangulatát. Ha a színhely a feltevés szerint Tabata, akkor Kavai alibije is, Hamazaki alibije is igazolva van. Bosszantó dolog: 20 percnél idő tisztázatlan. Világos, valaki más gyilkolta meg Aszakot, a kézitáskát otffelejtette, és őt Tanasiba vitte.

Ez az egyetlen ésszerűnek látszó feltételezés.

A másik válasz a Központi Meteorológiai Intézetből érkezett. 13-án a Tabata környéki zivatar körülbelül reggel 3 órától 4 óra 50 percig tartott.

— Ez már valami! — mutatta a főfelügyelő Isimaru-nak a jelentést.

— Ez jó hír?

— Persze. A kisleány, aki a kézitáskát megtalálta, azt mondta, hogy nem volt nedves. Kihallgattam az átvevő őrszemét, ő ugyanazt állította. Nem különös? A leányka 8 óra tájban találta meg. A kézitáskának a közel kétórás esőben meg kellett volna áznia... De hogy lehet, hogy egyáltalán nem lett nedves?

— Hát igen. A kézitáska a gyilkosság idején esett ki az áldozat kezéből, természetesen, az esőben meg kellett volna áznia.

— De ez nem volt nedves!

— Tehát a kézitáskát eső után, 5 óra után dobták el a helyszínen.

— Ez remek. Ez következtetlenség, ebben nem látok semmi ésszerűséget.

— Mivel az áldozat halálának időpontja éjjel 10 és 12 óra között volt, az, hogy a kézitáskát reggel 5 óra után ejtették el a tett helyén, nem egyezik a bizonyítékokkal.

— Ezért mondtam, hogy ebben nem látok semmi ésszerűséget. Vagy az lehet, hogy az általunk felállított logikába valahol hiba csúszott be.

Vajon hol lehet a hiba? Ezt Hatanaka főfelügyelő se értette. Az tény, hogy Aszakot 10 és 12 óra között gyilkolták meg a tabatai széntelegen. Az is tény, hogy ebben az időpontban Kavai Szuzuki Jaszu kodaira-csói lakásán volt. Tény az is, hogy Hamazaki, elhagyva Szuzuki házat, villamosra ült és Sindzsukuban a „Szerencse Istennőjében” töltötte az éjszakát. De az is tény, hogy az áldozata kézitáskáját reggel 5 óra után dobták el a tabatai helyszínen.

Ez így mind tény, de ezek között egyenként semmi összefüggés nincs. Az eszevesztetten forgó fogaskerek mégse illenek egymásba. Egyet-egyét magában kiemelve, az egész összekuszálódik.

— Jóllehet az egész külön-külön van, az az erős meggyőződés, hogy nincsen benne hazugság. Különösen az a tény, hogy a kézitáska csak reggel 5 óra után került a helyszínre, véleményem szerint az egész ügy nyitja. Csak még nem jöttem rá!

Ekkor egy idős nyomozó lépett be az ajtón:

— Megengedi főfelügyelő úr, hogy belépjek?

Hatanaka biccentett. Az öreg megállt az asztala előtt és mindkettőjüknek jelentette:

— Szuzuki Jaszual kapcsolatban a környéken a következő információt szereztem: Jaszu, Kavainak úgynevezett 2. számúja, egész nap semmit se csinál. Kavai jóban van a szomszédokkal, nincs rossz híre. A bűntény napjával kapcsolatban semmi változás nincs. Kavai tanuvallomásával egyezik. Lenne még valami, de nem tudom...

— No, csak mondja!

— Szuzuki háza mindkét szomszédjától elég távol esik. Ámbár azon a környéken minden ház így van. Két ház között általában mintegy 50 méter távolság van. Azon a napon este 7 óra körül Szuzuki Jaszu átmegy a keleti szomszédjához, hogy egy legyezőt kérjen kölcsön.

— Legyezőt? — Hatanaka főfelügyelő és Isimaru összenézett. Október közepén legyezőt kölcsön kérni, furcsa ötlet. Valóban így volt?

— Bár legyezőnek hívják, de a konyhában használatos cserzett legyezőről volt szó. Így már nem olyan különös, de Szuzuki házában petróleum-tűzhelyen sütnék-főznek, így nemigen használnak legyezőt. Ez még rendjén lenne, de amikor másnap a legyezőt visszakérték, Szuzuki Jaszu arra hivatkozott, hogy a legyező eltörött, majd vesz egy újat, és azt fogja visszaadni. Kissé különös dolog, hogy egy kölcsönkért legyező eltörjön... De nem tudom, hogy ennek van-e valami köze az ügghöz... Jelentésem befejeztem.

Ahogy az idős nyomozó elhagyta a szobát, Hatanaka főfelügyelő és Isimaru ismét összenézett. Ők is úgy érezték, hogy a legyezőnek van valami köze az ügghöz, de, hogy mi, arra nem tudtak rájönni.

松本情張

Éjféli
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

Japán eredetiből fordította:
Réczey Tibor

松本
情張

TAKAHASI Aszako, egy lapkiadóvállalat telefonkezelője, éjszakai szolgálata közben téves tárcsázás következtében, egy gyilkossal beszél telefonon. Bejelenti a rendőrségen, de a gyilkos személyét nem sikerül megállapítani. Férjhez megy és kilép a vállalatból. Férje gyakran meghívja lakásukra mazsongozni vállalati kollégáit, a gyanús külsejű Kavait, Hamazakit és Muraokát. A hajnalba nyúló hangos szórakozások igen megviselik Aszakót. Egy alkalommal Hamazaki telefonon jelenti be távolmaradását. A telefonüzenetet Aszako veszi át, és Hamazaki hangjában az AKKORI hangot véli felismerni. Szeretne Hamazakival még egyszer beszélni, hogy bebizonyosodjék. Néhány nappal később Kavai hívja fel, hogy siessen hozzájuk, mert férje rosszul van. Aszako a Kaval által megjelölt helyre, Jubiketani állomásra siet.

Másnap reggel Aszakót holtan találják Tanasi-csó egyik bozótos helyén. A vizsgálat megállapítja, hogy megfojtották. A boncolás során tüdejében, a légutakban és orrában szénport találnak. Férje vallomása alapján a gyanú Hamazakira, Kavaira és Kaval szeretőjére, Szuzuki Jaszura terelődik. Szuzuki lakása közel van Tanasi-csóhoz, de mindhármuk alibije megdönti azt a feltevést, hogy Aszakót Tansiban ölték meg.

Öt nappal a gyilkosság után kerül elő Aszako kézitáskája, amelyet egy kislány talált meg a gyilkosságot követő reggel a Tabata-i fűtőháznál. A kézitáska száraz volt. A rendőrség összehasonlítja a fűtőházi szentelepi és a tüdőben talált szén minőségét és jelentést kér a meteorológiai intézettől, hogy 13-án hajnalban Tabata környékén mikor esett az eső.

Aznap este Hatanaka főfelügyelő ismét hívta Isimaru felügyelőt. A főfelügyelő rápillantott Isimarusra és rögtön beszélni kezdett, arca izgalomtól sugárzott:

— Isimaru, maga azt állította, hogy az a bizonyos kézitáska az ügy nyitja. Rájöttem, hogyan!

— Valóban?
— Bizony, nézzén ide!
Az összesítésben Hamazaki Sigeo adataira mutatott:

„13-án reggel 5 óra körül összevesznek a nővel és elhagyja a »Szerencse Istennőjét« (Ako bizonyítja.)”

— Értem, szóval így van!
A kézitáskát az eső elállta után, 5 óra után dobták el.

— Első eset, hogy két fogaskerék egyezik! 5 óra! — mondta a felügyelő elégedetten.

— Sindzsukutól Tabatáig villamoson is mintegy 20 percig tart az út. Ha Sindzsukuból 5 órakor elindult, fél hat lehetett, mire Tabatába a színhelyre ért. Eldobta a kézitáskát és visszament.

— Igen? Hamazaki vitte oda Aszako kézitáskáját?

— Igen. Ez a legjobb lehetőség. Nézzük meg, hogyan egyezik a bizonyítékokkal?! Mindamellet Hamazaki azt állította, hogy miután elhagyta a „Szerencse Istennőjét”, a szabadban egy padon aludt. Ez egy alibi? Nézzük meg, hogy feltevésünk egyezik-e a tényekkel! Ne kérdezzük meg Akót a „Szerencse Istennőjéből”?

Azonnal elküldtek egy nyomozót Sindzsukuba.

A jelentés felderítette Hatanaka főfelügyelő arcát.

— Aznap este, amikor Hamazaki éjszákára odament, egy újságpapírba csomagolt kis holmit vitt magával. Úgy nézett ki, mint egy ételdoboz. Ako érdeklődött, hogy mi az, Hamazaki azonban nem adott választ. Erre Ako, gondolva, hogy nem jó, ha érdeklődik, felhagyott vele.

Ez volt a nyomozó jelentésének a lényege.

— Jó lett volna, ha az a nyomozó, aki először találkozott Akóval, ezt mindjárt megkérdezte volna. Úgy látszik, hogy megfedkezett arról, hogy ingóságok létezése felől érdeklődjön.

A főfelügyelő kicsit mormogott magában.

— Azonnal hívassa be Hamazakit, és tudja meg, hogy mi volt annak a csomagnak a tartalma! — adta ki az utasítást Isimarusnak.

Egy nyomozó előállította Hamazakit, Hatanaka főfelügyelő bármit is kérdezett tőle, úgy tett, mint aki semmiről se tud.

— Nem volt nálam olyan holmi! Ako téved! — és rettenetesen fel volt háborodva, hogy öt ilyen dolgok miatt éjnek idején háborgatják, feldugta az orrát és hangoskodott.

Hatanaka letorkolta:

— Hallgass! Ha nem emlékszel, hát gondolkodj egy kicsit! Abban a csomagban a meggyilkolt Aszako kézitáskája volt!

Hamazaki tompafényű szeme egy pillanatra rávillant:

— Tréfálkozni tetszik! Miért lett volna nálam annak az embernek a kézitáskája vagy mi je? Talán azt is megmondaná, hogy hol hajítottam el? — vágott vissza.

Hatanaka erre nem válaszolt, de neki-segezte a kérdést:

— Te 5 órakor eljöttél a „Szerencse Istennőjétől”. Hová mentél? Nem Tabatába mentél? Eldobtad a kézitáskát a szentelepen, és mint aki jól végezte dolgát, hazamentél a lakásodra!

Hamazaki oldalt pislantott és elfehéredett:

— Ostobaság! Semmiről se tudok! — szeme egyszerre eltompult, remegését nem tudta leplezni.

Isimaru nyugodtan figyelte az arckifejezését:

— Főfelügyelő úr, Hamazaki tehát eldobta a kézitáskát. Ez a fickó ugyanolyan képet vág, mint aki semmit nem tud, de látszik, hogy így volt!

— Úgy látszik. De ezt hogyan csinálta?

— Mivel veszedelmes fickó, egyúttal lopás gyanúja miatt letartóztattam.

Hatanaka főfelügyelő bólintott:

— De egyáltalán nem értem, hogy hogyan jutott ő Aszako holmijához? Abban az időben ő is Szuzuki Jaszu házában volt. 11 órakor hagyta el a házat. 11.40-től a „Szerencse Istennője”-ben szórakozott, a közbeeső idő éppen egyezik a villamos menetidejével. Egyáltalán nincs ideje, hogy Aszakót Tabatába csalja, megölje és visszajöjjön. De még más tények is összefüggéstelenek.

— De miért kellett Hamazakinak pont Tabatába menni, hogy ott dobja el a kézitáskát?

— Nem tudom.

— Ez azután lehetett, hogy Aszako holttestét Tanasiba vitték.

— Vajon kinek volt érdeke, hogy oda vigye?

— No, lám, a fogaskerek fogai megint nem egyeznek!

Ahogy Isimaru a fogaskerek hasonlatot említette, a főfelügyelő elnevette magát.

— Node a Tabatában meggyilkolt embert miért kellett Kodairáig hurcolni?

— Talán mert a gyilkosnak valami okból kellemetlen lehetett, hogy Tabata a gyilkosság színhelye.

— A gyilkosnak az lehetett az elgondolása, hogy A helyen megöli, B helyen leteszi és ezzel a gyilkosság helyét eltitkolja.

— De akkor miért vitte utána a kézitáskát pont Tabatába? Nem a gyilkosság helyének a rejtélyét akarta növelni?

Isimaru, elmélete szerint, látatlanban is Hamazakit tette a gyilkosság egyik láncszemévé. Hatanaka főfelügyelő is egyetértett tudat alatt.

Mindkettejük agya akaratlanul is a gyilkos körvonalait rajzolta.

— Szóval, így állunk! — mondta a felügyelő fejét a tenyerébe hajtva.

A kézitáska-trükkötől eltekintve, megváltoztathatatlan tény, hogy Aszakót a tabatai fűtőház szentelepen gyilkolták meg. Ezt az ő tüdejében és orrlyukában lerakódott szénpor bizonyítja.

Tény, hogy Kavai Aszako meggyilkolásának feltételezett időpontjában Hokutama-gun, Kodaira-csóban, Szuzuki Jaszu házában tartózkodott. Ezt három szomszéd bizonyítja. Valójában 20 perc nincs tisztázva, de 20 perc alatt a Kodaira és Tabata közötti oda-visszautat megtenni teljesen lehetetlen. Mégis, a teljes ellentmondás dacára, Hatanaka főfelügyelő és Isimaru előtt is a gyilkos alakja a keskenyszemű, unottképű Kavai volt.

Isimaru fáradtan tért haza. Házában mostanában építtetett fürdőszobát. Az idén nyáron jutalmat kapott, ebből csináltatta. Régi vágya teljesült ezzel.

Tíz óra körül tért haza, családja addig már megfürdött.

— Gyere csak — hívta a felesége, aki a vizet melegítette — még langyos egy kicsit!

Az asszony megrakta a tüzet. A lángok színe vörösen verődött vissza a sötét padlóról.

Isimaru erről a szénre gondolt. Arra a szénporra, amely Aszako tüdejében rakódott le. A szentelepen látott szénre. Majd arra a szénporra, amelyet Hatanaka főfelügyelő a színhelyen borítékba gyűjtött és megmutatott neki, kinyitva a boríték száját.

A víz lassan melegedett. Isimaru anélkül, hogy kezét megmozdítaná, vállig belemerült a vízbe. Valami motoszkált a fejében. Valamit ki kell gondolnia, mert ez a bizonytalanság már idegtépővé válik.

— Milyen a fürdő? — kérdezte a felesége.

— Jó! — felelte szórakozottan és kilépett a fürdőből. A szappannal a törülközőt akaratlanul beszennyezte. Még mindig a szénporos boríték járt az eszében, amelyet Hatanaka főfelügyelő a zsebéből húzott ki. Elgondolkodott, majd hirtelen felkapta a fejét.

„A szénpor borítékban is szállítható!” Sietve kiszólt a feleségének:

— Gyere, készítsd ki a ruhámat!

— Istenem, hát még elmegy?

— Átme gyek Hatanaka főfelügyelőhöz.

Felöltözött és elment. Szíve izgatottan vert. Az első nyilvános telefonfülkéből felhívta a főfelügyelőt. Hatanaka maga vette fel a kagylót.

— Mi újság, Isimaru?

— Főfelügyelő úr, rájöttem valamire! Odamehetek, hogy elmagyarázzam?

松本情張

Éjféleli
telefon

Írta:
Macumoto Szeicso

Japán eredetiből fordította:
Réczey Tibor

松本
情張

10

Abban a pillanatban, ahogy a kagylót letette, kissé visszanyerte a lelkinyugalmát. Órájára nézett. 11 óra elmúlt. Intett egy kóborló taxinak.

Hatanaka főfelügyelő a fényárban úszó fogadószobában várta. Felesége kávéval kínálta, majd magukra hagyta őket.

— Nos, mire jött rá?

Hatanaka főfelügyelő székében előrehajolva figyelte Isimaru izgatott arcát.

— Emlékezzék, főfelügyelő úr, — kezdte Isimaru, — ön borítékba tette a szénport!

— Borítékba?

— Igen, a tabatai széntelepi szénport borítékba hozta megvizsgálás végett, nemde? Ugyanúgy, mint a főfelügyelő úr, a gyilkos is elvitte a szénport!

— Ahá, tehát...

— Úgy van! A gyilkos valami nagy borítékban vagy más edényben szénport hozott a tabatai széntelepről. És ezt a szénport valahol a gyilkosság előtt az áldozattal teljesen belelegeztették. Valami szűk helyiségben kényszeríthették bele erőszakkal. Erre kellett a legyező. A szénport a levegőbe szórták és legyezővel belegezték. Az áldozat bármennyire is ellenkezett, a levegővel együtt be kellett szívnia.

Isimaru, amíg beszélt, szeme előtt látta mindezt lezajlani. Aszako orra alatt legyezőnek. A szénpor, mint a hamu röpködve száll

szertesztét. Aszako kétségbeesetten fulladozva szívja magába, míg valaki lefogja, hogy mozdulni se tudjon.

— A legyező a szénportól tönkrement, és mivel Jaszu úgy gondolta, hogy bűnjel lesz, másnap újat vett és azt adta vissza.

— Ezek szerint a tabatai széntelep téves elképzelés volt. — sóhajtotta Hatanaka főfelügyelő.

— A gyilkos jól számított: a holttestet fel fogják boncolni és felfedezik a tüdőben a szénmaradványokat. Mivel az áldozat szívta magába, senki nem gondol arra, hogy máshol követték el a gyilkosságot. Ha a környezet azonos, senki nem sejtí, hogy hol van az igazi színhely. Mivel ez a holttestben benne van, hiteles bizonyíték.

— Úgy van. És mi volt az oka, hogy a kézitáskát Tabatában helyezze el?

— Hogy valaki megtalálja és átadja a rendőrségnek. A gyilkos azt akarta, hogy a hatóságnak azt a helyet jelentsék színhelyként. Ha ez nem válik be, akkor se történik semmi, mert az áldozat tüdejébe a szénport beszívatták, és az igazi színhelyet nem ismerik.

— Ahá, szóval a gyilkos célja alibi-szerzés volt!

— Úgy látszik. A gyilkos ragaszkodott ahhoz, hogy megmaradjon annak a látszata, hogy Tabata és Kodaira között az idő rövidsége miatt az utat oda-vissza megtenni nem lehet. Gépkocsival, a legnagyobb sebességgel is 1 óra 20—30 perc kell oda-vissza. Ezen belül teljesen lehetetlen. Neki pedig csak mintegy 20 perces ideje maradt tisztázatlan az alibijében.

— 20 perc?! Értem! A 10 óra 10 perc és 10 óra 30 perc közötti idő, amikor Kawai először elbúcsúzott a szomszédoktól, majd újra elment hívni őket.

Hatanaka főfelügyelő elgondolkodva nézett a levegőbe:

— Értem! Ezalatt a 20 perc alatt Szuzuki Jaszu lakásában tartózkodott, de feltehetően Aszakit ez idő alatt ölte meg. Dehát Aszakit miért hurcolták Szuzuki Jaszu lakásába?

— Aszakit telefonon Jubiketaniiba hívták. Onnan Szuidobasin átmenvé a Csuo-vonalon Kokubundzsiig ment. Szuzuki háza, mint az ottani házak általában, elég távol van a szomszédaitól. Ha Szuzuki házában egy kicsit nagyobb zajt ütnek, azt senki sem hallja meg. Kétségtelen, hogy Kawaiék Aszakit 7 óra körül Szuzuki házába vitték, és ott fogva tartották. Kawai, hogy idő-alibit biztosítson magának, 7 óra után a szomszédokkal el-

megy Tacsigavába nanivabusit hallgatni. Ez 9 óra körül ért véget, 10 óra 10 perc körül Szuzuki háza előtt elválnak. Biztos, hogy ezután gyorsan eltették láb alól Aszakit az említett módon: szénport lélegeztettek be vele és megfojtották. Gyilkosai hárman voltak, Kawai, Hamazaki és Szuzuki. Tehát a gyilkosság színhelye Szuzuki Jaszu lakása volt, a gyilkosságot vagy a kamrában vagy a WC-ben hajtották végre. Ezután Kawai elment a szomszédokat meghívni. Ez 10 óra 30 perc körül lehetett.

— Értem! — bólintott a főfelügyelő.

— Ezután meghívták a szomszédokat és inni kezdtek. Hamazaki, — mivel az volt a dolga, hogy a bűnjel kézitáskát eltüntesse Tabatában, — 11 órakor elment, Kawai pedig a három szomszédal hajnali 1/4-ig ivott.

— No és az áldozatot hogyan vitték el Tanasiba?

— Hogyan?! 1/4 után, úgy mindenki aludt? Kawai és Jaszu, miután a szomszédok elaludtak, szintén lefeküdtek. Mindnyájan holtrészegnek látszottak, kihúzták hát a holttestet a kamrából vagy a WC-ből és elvitték a 2 km-re levő Tanasiba.

Hatanaka Isimaru arcába nézett:

— No és a 2 km? Kocsival vitték?

— Nem valószínű. Feltehető, hogy mivel ezzel nyomravezették volna a rendőrséget, Kawai a holttestet a hátán vitte. Mivel egy törékeny kis nő volt, egy olyan robosztus termetű férfinak, mint Kawai, egyáltalán nem volt nehéz. Csak az volt a féltő, hogy útközben találkoznak valakivel, de hajnali 1/4—1/5 körül, mivel eléggé elhagyatott a környék, senkivel se találkoztak. Ott a cserjésben letették, majd gyalog visszatértek Jaszu házába, nemde? Ez 5 óra körül lehetett, gondolom. Ezért, amikor a szomszédok feleségei Jaszu házához jöttek, ott éjszakázó férjeikért, ő, Kawai is, szemét dörzsölgetve mutatkozhatott, mintha nyugodtan aludt volna odáig.

— Félelmetes ember! — mondta megrendülten Hatanaka főfelügyelő.

— Én mindig csak a Tabata—Kodaira-i távolságra gondoltam és ez engem is megtévesztett. Holnap reggel azonnal átkutattam Szuzuki Jaszu lakását! Azt hiszem ugyan, hogy már minden nyomot eltüntettek, de ha valamelyik sarokban annak a szénnek csak 1—2 apró szemcséje maradt, az már a mi dolgunk!

— Félelmetes ember! — ismételte Hatanaka főfelügyelő.

— Kawai?! Dörzsölt fickó!

— Nem ő, hanem maga! Félelmetes ember, mert eddig csak maga látott keresztül ennek a Kavainak a mesterkedésein!

Kawai kihallgatása ezután 10 nappal történt. Ekkor bizonyosodott be, hogy Isimaru következtetése Aszako meggyilkolásával kapcsolatban helyes volt.

A rendőrség csak a gyilkos indítékát nem tudta semmiképpen kideríteni. Erre vonatkozólag, várakozáson felül, maga a gyilkos ismert be fontos körülményeket:

— Hamazaki és én, három évvel ezelőtt Szetagaja-kerületben megöltük egy igazgató feleségét. Akkor, mint betörők hatoltunk oda be, de az asszony zajt csapott, erre megöltük. A legkritikusabb pillanatban megszólalt a telefon. Megijedtünk. Az éj közepén... pont, amikor megöltünk egy embert! Hamazaki vette fel a kagylót, de úgy látszott, hogy a hívó tévedett, Hamazaki megkönnyebbült, és, hogy lerázza a beszélőt, bement, hogy „itt a krematórium!”. Még tréfálkozni is akart, de én ott álltam mellette és félbeszakítottam a beszélgetést. Éreztem, hogy ebből baj lesz. A hívó, egy újságvállalat telefonosnöje volt, aki azután az újságban nagy felhajtást csinált, hogy hallotta a gyilkos hangját. Én váltig szídtam Hamazakit ügyetlensége miatt, de már nem volt mit tenni. Ő azután három év múlva megint csinált egy hatalmas baklövést: hallatta a hangját ugyanannak a telefonosnőnek. Ez a telefonosnő, a mi kábítószercsempész társaságunkba újonnan bekerült Kotani felesége volt. Hogy mikor csordult ki a pohár, nem tudom! Ez a nő, — jó telefonos füle volt — hát tüstént felismerte, hogy Hamazaki hangja azonos az akkor hallott hanggal. Én ezt idejében észrevettem, ezért gondoltam, hogy nem szabad életben hagyni. Erre az asszony még egyszer hallani akarta Hamazaki hangját. Ez kapóra jött. Azzal az ürüggyel, hogy a férje nálunk rosszul lett, elhívtam, amikor megtudta, hogy Hamazaki is ott van, rögtön jött, hogy meggyőződjék a hangjáról így tudtuk kelepcébe csalni...

Vége